

(Калканджиева 2002, 55) От Сливенска епархия по силата на този закон са осъдени свещениците Йеремия Хранков и Константин Русков. Първият служи в гр. Айтос до есента на 1944 г., когато е арестуван и осъден от народния съд в Бургас по обвинение в „постоянна и доброволна услуга на фашистката полиция в гр. Айтос“ на доживотен затвор, конфискация на цялото му движимо имущество и глоба от 5 млн. лв.; свещеник Константин Русков Събев, жертва на два режима - преди и след девети септември 1944 г, осъден от Ямболския областен съд по Закона за народния съд на десет години затвор. (Станева 2002, 52)

В подобни случаи единственото, което Св. Синод си позволява, е молбата епархийските началници да са уведомявани при задържането на свещеници от Дирекция на полицията и искането осъдените от народния съд свещеници да бъдат събрани за излежаване на определените им наказания в един манастир с оглед на духовните им задължения и санове. Молбата не е уважена. (Калканджиева 2002, 293) През 1947 г. една сравнително голяма част от осъдените свещеници са помилвани и пуснати на свобода. Във връзка с това Сливенският митрополит Евлогий прави запитване до Св. Синод как да процедира в такива случаи и конкретно дали енориите на осъдените от народния съд свещеници, които са запазили сана си да се обявят за вакантни или да се дадат на временно завеждане от други свещеници. По този повод Св. Синод решава, че осъдените от народен съд и помилвани свещеници не могат да заемат енорийска служба и да получават заплата, защото са лишени от граждански права. Но им се разрешава да завеждат без заплата само срещу доходи от треби енориите си или други енории от същата епархия, но само ако енориашите нямат възражения. При положение, че помилваните свещеници нямат каноническа вина, която би довела до снемане на духовния им сан, енориите им да не бъдат обявявани за вакантни. (Калканджиева 2002, 295)

Формално начало на политиката на комунистическата партия към БПЦ през периода 1944–1953 г. поставя речта на Г. Димитров през м. май 1946 г. по повод честванията на 1000-годишнината на Св. Иван Рилски в Рилския манастир. В нея недвусмислено се определят посоките в отношенията църква - държава. Държавата признава историческите заслуги на БПЦ за съхраняването на българщината и ѝ се разрешава да продължи съществуването си само като „национална църква“, при